

Cultura

FOTOGRAFIA

TONI VALL
BARCELONA

Va fotografiar Elton John quan, com aquell qui diu, encara era un nen. Va anar a buscar Cliff Richard a l'aeroport del Prat quan encara tocava amb The Shadows. A Tom Jones el va acompanyar a la plaça del Sol per la festa major de Gràcia. Va passejar Adamo per Barcelona amb la seva moto. Amb Charles Aznavour van caminar una llarga estona abans del seu concert al Palau de la Música. Quasi ni se'n recorda però li va fer fotos a Raquel Méller quan ja era molt gran. Al jove Joan Manuel Serrat ni se sap les vegades que el va fotografiar. Els Diablos, els Salvajes, els Sirex i els Mustang enlloc se sentien més còmodes que davant de la seva càmera.

Al seu arxiu hi ha fotos dels Beatles a l'aeroport, a l'Hotel Avenida Palace i a la Monumental. Raphael, el Dúo Dinámico, Paul Anka, Jimmy Fontana, Mari Trini, Bruno Lomas, Julio Iglesias, Massiel, Tony Ronald, Los Tres Sudamericanos, tota la Nova Cançó i els Setze Jutges (Espinàs, Pi de la Serra, Guillermina Motta...). La llista és de primera divisió. Durant els anys seixanta, dècada d'espurnes de llum dins la grisor del franquisme, Horacio Se-

La mirada vitalista d'Horacio Seguí a la música dels 60

Casa Golferichs dedica una exposició a l'obra del gran fotògraf català centrada en l'àmbit musical

guí (Barcelona, 1930) va fotografiar tothom del món de la música. Amb la seva inseparable Leica penjada al coll va testimoniar un període cabdal de la història de la cultura popular al nostre país.

Seguí es va convertir a partir de la dècada posterior en un imprescindible fotògraf futbolístic, sens dubte qui més i millor ha conegut els jugadors de futbol de la lliga espanyola al llarg de quaranta anys. La seva faceta musical ha quedat amb el temps

un pèl eclipsada per l'ingent tasca futbolística. Ara, l'exposició *La música dels 60 dins i fora dels escenaris*, que s'inaugura avui al Centre Cívic Casa Golferichs de Barcelona, contribueix a celebrar i reivindicar aquest patrimoni fotogràfic tan fabulós.

Fer memòria és un exercici de gimnàstica mental que entusiasma Seguí. Quan es posa a pensar es fa creus de la quantitat de gent que ha conegut i fotografiat. De seguida es treu importància i ho atribueix a una incan-

sable capacitat de treball. Per trobar els orígens de la seva entrada en el món de la música, s'ha de remuntar fins a finals dels anys cinquanta, quan treballava al Banc Hispano Americà i feia les fotografies per al butlletí que editava l'entitat. A les festes organitzades pel banc hi venien cantants i artistes de tota mena i Seguí en donava fe a través del seu objectiu. Això el va introduir a poc a poc en les bambolines de la faràndula. Recorda amb especial emoció les fotos en una mítica actuació conjunta de Los Cinco Latinos amb The Platters l'any 1960. Recita la tirallonga de publicacions amb què va començar a treballar: *El Correo de la Radio, Música y Canciones, Sábado Gráfico, Discóbolo, Velocidad, Cine en Siete Días, El Caso...* i fins a una trentena de diaris i revistes publicaven les seves fotos. "Va ser una bogeria, ara em sembla mentida que pogués arribar a treballar tant", recorda amb emoció.

També feia fotos per a les principals discogràfiques: RCA, Hispavox, Zafiro i Belter. La seva especialitat era endur-se a passejar els cantants i els grups per Barcelona a la recerca d'espais estèticament potents per improvisar-hi la sessió de fotos. Tan podia servir una obra al mig del carrer, un guardamobles o un parc amb encant. També el Barri Gòtic, Mont-

03

04

juïc, el *rompeolas* o una estació de tren. Menció a part mereix el seu màster accelerat pels principals festivals de música del moment: Grècia, Viña del Mar, Benidorm, San Remo, Aranda de Duero, Mallorca, Màlaga i, sobretot Eurovisió. En l'edició del 1968 va presenciar en primera persona la famosa i mai prou ben explicada polèmica del *La, la, la*, escrit pel Dúo Dinámico, que Serrat es va negar a cantar en castellà i que finalment va dur Massiel al triomf. També val la pena mencionar la visita dels Beatles de principis de juliol del 1965: «Que vénen els melenuts!», ens deia el règim amb por que els joves s'esvalotessin, però allò va ser un esdeveniment bestial».

Un laboratori al safareig

Tot plegat un deversall d'experiències i d'emocions viscudes intensament per un fotògraf autodidacte que va aprendre a enquadrar, disparar i revelar gràcies als rudimentaris manuals de fotografia de l'època. El seu primer laboratori el va improvisar al safareig de casa els seus pares. Van ser uns anys irrepetibles, una escola de coneixement i de vivències professionals sempre enriquidores i algun cop dures. Com la vegada que de camí al Festival de San Remo, a la frontera entre França i Itàlia, la policia li va rete-

01. Joan Manuel Serrat fent una foto a Seguí amb la Leica que li ha deixat.

02. Massiel interpretant el *La, la, la*.

03. Peret amb el seu fill.

04. Mary Santpere i Jimmy Fontana.

HORACIO SEGUÍ 05. Horacio Seguí.

FRANCESC MELCION

nir el material de fotografia i va haver de desembutxacar quasi tots els diners que portava. El resultat? Els quatre dies que va ser a la ciutat italiana l'estómac li va protestar més d'una vegada. Però va valer la pena.

Són milers els records entranyables que se li acumulen a la memòria. Com per exemple veure néixer el decisiu esclat de la Nova Cançó. En aquest terreny, va ser coetani d'artistes de la llum com Xavier Miserachs, Oriol Maspons i Colita, àmpliament i merescudament reconeguts com a fotògrafs rellevants de l'època. Seguí, junt amb altres fotògrafs com Pep Puvill i Joana Biarnés –rescabalada fa poc gràcies a un fantàstic documental–, ha quedat en un discret –i injust– segon pla, segurament per haver dedicat molts més anys de la seva trajectòria professional a un terreny igualment artístic i apassionant però molt més funcional i menys lluït com la fotografia esportiva, de la qual és sens dubte el representant més experimentat.

L'exposició de fotos que ara es pot veure a l'espai Golferichs, comissariada per Gemma Fàbregas, demostra la vàlua immensa de la seva mirada. Valgui tan sols la preciosa foto de Peret a casa seva amb el seu fill en braços jugant alegrement, per resumir l'esperit humanista i vital del gran Horacio. —